

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **M.V.**
bytem XYZ

zastoupeného Mgr. Filipem Červenkou, advokátem
sídlem Mánesova 1374/53, Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium**
sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Policejního prezidia ze dne 9. 9. 2019, čj. PPR-25295-1/ČJ-2019-990115,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Policejního prezidia ze dne 9. 9. 2019, čj. PPR-25295-1/ČJ-2019-990115, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Filipa Červenky, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 21. 10. 2019 domáhá zrušení sdělení Policie České republiky, Policejního prezidia (dále jen „**žalovaný**“) ze dne 9. 9. 2019, čj. PPR-25295-1/ČJ-2019-990115 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný žalobce informoval o tom, že nevyhověl jeho žádosti ze dne 22. 7. 2019 o výmaz osobních údajů z evidence nežádoucích osob a údajů ze Schengenského informačního systému druhé generace (dále též „**SIS II**“).

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

2. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí uvedl, že podání žalobce ze dne 22. 7. 2019 týkající se žádosti o výmaz záznamu žalobce v SIS II a v evidenci nežádoucích osob posoudil jako žádost o výmaz osobních údajů podle § 29 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o zpracování osobních údajů**“) ve spojení s § 84 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o Policii ČR**“) a čl. 41 odst. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. prosince 2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II) (dále jen „**nařízení č. 1987/2006**“), a čl. 58 odst. 5 rozhodnutí Rady 2007/533/SV ze dne 12. června 2007 o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II) (dále jen „**rozhodnutí Rady 2007/533/SV**“).
3. Pokud jde o vedení údajů žalobce v SIS II, žalovaný v Napadeném rozhodnutí poznamenal, že pod Z000000052686100001 je v SIS II veden záznam podle čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1987/2006 vztahující se k osobě žalobce. Doplnil, že „*v této souvislosti byl k Vaší osobě pořízen záznam pro účely odepření vstupu nebo zákazu pobytu na území států schengenského prostoru, který byl vložen příslušnými orgány České republiky. (...) Schengenský informační systém II zpracovává k Vaší osobě tyto kategorie osobních údajů: základní identifikační údaje*“.
4. Žalovaný dále poukázal na to, že zpracovává osobní údaje žalobce v souvislosti s pravomocným odsouzením žalobce rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne AB. CD. 1997, čj. XYZ. S poukazem na § 158 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), § 154 odst. 3 písm. a) a odst. 6 tohoto zákona podotknul, že žalobce byl zaevidován do evidence nežádoucích osob ode dne 30. 6. 1999 na dobu neurčitou, přičemž osobní údaje žalobce byly rovněž vloženy do Schengenského informačního systému a podle čl. 96 Schengenské prováděcí úmluvy se tak opatření k zamezení vstupu rozšířilo na celý schengenský prostor. Doplnil, že v souladu s nařízením č. 1987/2006 byly osobní údaje žalobce převedeny do SIS II.
5. Žalovaný poukázal na § 155 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a doporučil žalobci obrátit se na Okresní soud v Mostě, který mu uložil trest vyhoštění, aby tento trest prominul, anebo

na Kancelář Prezidenta republiky s žádostí o amnestování trestu vyhoštění prezidentem republiky.

6. Uzavřel, že „s ohledem na výše uvedené skutečnosti nelze Vaší žádosti o výmaz osobních údajů vyhovět“.

III. Žaloba

7. Žalobce v žalobě předeslal, že byl rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne AB. CD. 1997, čj. XYZ, odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvou roků a k trestu vyhoštění. Následně byl zaevidován do evidence nežádoucích osob podle § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a podle § 154 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců byl označen za nežádoucí osobu, přičemž je o něm veden záznam v systému SIS II za účelem odepření vstupu nebo zákazu pobytu na území státu schengenského prostoru.
8. Žalobce uvedl, že požádal žalovaného podáním ze dne 22. 7. 2019 o likvidaci osobních údajů z evidence nežádoucích osob a údajů ze systému SIS II, a to z důvodu, že již nepředstavuje závažné ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti ani bezpečnosti smluvních států ve smyslu čl. 24 odst. 2 nařízení č. 1987/2006 a § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Následně žalobce obdržel Napadené rozhodnutí, kterým nebylo žádosti vyhověno, a proti němuž brojí žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s.
9. V návaznosti na reprodukci závěrů vyslovených žalovaným v Napadeném rozhodnutí žalobce předeslal, že se závěry vyjádřenými v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nesouhlasí a považuje je za nesprávné, přičemž vydáním rozhodnutí byl přímo zkrácen na svých právech.
10. Žalobce zdůraznil, že byl označeným rozsudkem odsouzen pro trestné činy majetkové povahy, které byly spáchány před téměř 25 lety (poslední skutek počátkem roku 1995). Žalobci byl uložen trest odnětí svobody na samé spodní hranici tehdy platné zákonné trestní sazby. Vedle tohoto trestu byl žalobci uložen rovněž trest vyhoštění, a to bez uvedení doby, na kterou má být žalobce vyhoštěn (tedy *de facto* na dobu neurčitou). Žalobce konstatoval, že trest vyhoštění na dobu neurčitou mu byl uložen v době, kdy byl při uložení trestu vyhoštění odsouzenému odepřen vstup na území automaticky na dobu neurčitou, tedy i tehdy, kdy by dle současné právní úpravy trest vyhoštění na dobu neurčitou nepřipadal v úvahu. Doplnil, že v současné době (podle stávající právní úpravy) soud uloží trest vyhoštění na dobu neurčitou pachateli pouze v nejzávažnějších případech, kdy vzhledem k potřebě ochrany společnosti a nápravy pachatele i k okolnostem rozhodným pro jeho výměru nepostačuje uložení časově omezeného trestu vyhoštění ani na nejdelší možnou dobu 10 let. S poukazem na relevantní doktrinní závěry přitom žalobce podotknul, že uložení trestu vyhoštění na dobu neurčitou bude přicházet v úvahu především za situace, kdy je pachatel opětovně odsouzen za trestný čin, jehož povaha a závažnost vyžaduje uložení trestu vyhoštění, který sice již byl pachateli uložen dřívějším rozsudkem v trvání do 10 let, ale pachatel ho nerespektoval nebo se vyhýbal jeho výkonu. Podle žalobce přitom v jeho případě tyto podmínky dány nejsou.

11. S poukazem na závěry vyslovené v nálezů Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 4503/12 žalobce namítl, že v době, kdy mu byl trest vyhoštění uložen, nebyly citované skutečnosti soudem zohledňovány, což vyplývá i z odůvodnění rozsudku. Soud nadto vycházel ze zcela jiné socioekonomické situace, kdy ani jedna ze zemí (ČR a Srbsko) nebyla členskou zemí Evropské unie, ani součástí Schengenského systému a trest vyhoštění se tak v době jeho uložení vztahoval pouze na území České republiky a v cestování do jiných zemí žalobce neomezoval.
12. Z rozsudku Okresního soudu v Mostě je třeba podle žalobce vyzdvihnout, že podle odůvodnění žalobce trestného činu *„upřímně litoval a při objasňování své trestné činnosti velmi výrazně napomáhal orgánům činným v trestním řízení. Bez jeho doznání by se zřejmě tato trestná činnost nepodařila objasnit“*. Z odůvodnění rozsudku je podle žalobce patrné, že nebezpečnost pachatele byla již v době vynesení rozsudku značně nízká. Žalobce namítl, že s ohledem na výraznou prodlevu od uložení trestu vyhoštění již přítomnost osoby žalobce na území České republiky nepředstavuje jakékoli riziko pro bezpečnost či veřejný pořádek.
13. Žalobce připomněl, že z odst. 11 preambule nařízení č. 1987/2006 vyplývá, že *„záznamy za účelem odeprání vstupu nebo pobytu by v SIS II měly být uchovávány nanejvýš po dobu potřebnou pro splnění účelů, pro které byly tyto záznamy pořízeny. Obecnou zásadou je, že by měly být ze SIS II automaticky vymazány po uplynutí tří let. Rozhodnutí o uchování záznamu po delší dobu by mělo vycházet z komplexního individuálního posouzení. Členské státy by měly během tohoto tříletého období tyto záznamy přezkoumat a vést statistiku o počtu záznamů, u nichž byla doba uchování prodloužena“*. V Napadeném rozhodnutí však podle žalobce žalovaný žádné komplexní individuální posouzení neprovádí a zamítnutí žádosti odůvodňuje zcela formalistickými důvody.
14. Žalobce v této souvislosti poukázal na závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2018, čj. 14 A 59/2017 - 52, publ. pod č. 3832/2019 Sb. NSS, podle kterého *„při přezkumu žádosti o likvidaci záznamu v Schengenském informačním systému druhé generace musí správní orgán zvážit, zda stále přetrvává základní účel vedení záznamu, tj. zajištění vysoké úrovně bezpečnosti v rámci prostoru svobody, bezpečnosti a práva Evropské unie včetně udržování veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku a zajišťování bezpečnosti a národní bezpečnosti [viz čl. 1 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006, o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)]“*. Podle žalobce přitom již zmiňovaný účel vzhledem k jím uváděným skutečnostem nadále nepřetrvává. Žalovaný se nadto podle žalobce uvedenými skutečnostmi vůbec nezabýval a Napadené rozhodnutí je tak třeba považovat za nepřezkoumatelné.
15. Žalobce dále upozornil, že podle citovaného rozsudku Městského soudu v Praze *„pro vedení záznamu o osobě v evidenci nežádoucích osob platí, že s postupující dobou budou důvody pro uchování záznamu oslabovat“*. Měl za to, že po uplynutí doby téměř 25 let od trestné činnosti žalobce již tyto důvody oslabily natolik, že je možné přistoupit k likvidaci osobních údajů z evidence nežádoucích osob a údajů ze SIS II. Namítl, že přestože tento

argument uváděl i ve své žádosti, žalovaný se jím nijak nezabýval a argumenty žalobce zcela ignoroval.

16. Žalobce se domníval, že závěry tohoto skutkově a právně obdobného případu je třeba vztáhnout i na rozhodování ve věci žalobce.
17. Žalobce podotknul, že odkaz žalovaného na možnost žádat Okresní soud v Mostě, aby žalobci trest prominul, anebo se obrátit na Kancelář Prezidenta republiky s žádostí o amnestování trestu vyhoštění prezidentem republiky, považuje z jím specifikovaných důvodů za nepřikladný.

IV. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 19. 12. 2019 uvedl, že „*v návaznosti na doručenou žalobu*“ předmětnou věc opětovně přezkoumal, přičemž při posouzení možnosti výmazu záznamu o žalobci ze Schengenského informačního systému II pečlivě zvážil, zdali nadále trvají důvody pro uchování záznamu v daném systému, a to s ohledem na znění a podstatu nařízení č. 1987/2006, přičemž dospěl k závěru, že žalobce nepředstavuje takovou hrozbu pro země zapojené v systému Schengenského informačního systému II, aby bylo nezbytné údaje o žalobci, s ohledem na podstatu a důvodnost původního vložení záznamu a také dobu, která od něj uplynula, i nadále evidovat v Schengenském informačním systému II. Z uvedeného důvodu bylo podle žalovaného dne 28. 11. 2019 přistoupeno k výmazu osobních údajů žalobce ze Schengenského informačního systému II.
19. Žalovaný dále konstatoval, že co se týče osobních údajů žalobce vedených v evidenci nežádoucích osob (národní databáze, platná pouze pro Českou republiku), obrátil se dne 27. 11. 2019 na Okresní soud v Mostě, s žádostí o vyjádření „*ohledně platnosti rozsudku v části žalobcova trestu vyhoštění na dobu neurčitou*“, avšak neobdržel žádnou odpověď. S ohledem na uvedené nebylo podle žalovaného přistoupeno k výmazu osobních údajů žalobce z evidence nežádoucích osob.

V. Další podání účastníků

20. Žalobce posléze ve svém podání ze dne 20. 1. 2020 konstatoval, že mu dosud nebylo plně vyhověno, neboť dosud nebyl proveden výmaz osobních údajů žalobce vedených v evidenci nežádoucích osob. Žalobce v této souvislosti poznamenal, že důvody pro výmaz z evidence nežádoucích osob jsou obdobné jako důvody pro výmaz ze SIS II, přičemž v tomto směru odkázal na dříve připomínaný rozsudek Městského soudu v Praze č. 3832/2019 Sb. NSS.
21. Žalovaný v podání ze dne 30. 1. 2020 sdělil, že žalobce je aktuálně veden v evidenci nežádoucích osob na základě dříve označeného rozsudku Okresního soudu v Mostě s tím, že trest vyhoštění uložený tímto rozsudkem je stále platný, a to i podle výpisu z rejstříku trestů. Doplnil, že podle vyjádření soudu nedošlo k žádné změně oproti hlášenému stavu. Žalovaný zopakoval, že žalobce byl podle § 154 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců označen za nežádoucí osobu a podle § 154 odst. 6 téhož zákona zaevidován do evidence nežádoucích osob ode dne 30. 6. 1999 na dobu neurčitou. S poukazem na § 154 odst. 3

písm. a) a § 155 odst. 2 téhož zákona uvedl, že podle jeho názoru zákon o pobytu cizinců neumožňuje Policii České republiky svévolné zařazení cizince do nežádoucích osob, ale současně neumožňuje ani takové vyřazení, přičemž Policie České republiky je vždy povinna posuzovat zákonné důvody a postupovat podle dikce zákona, a to včetně případů, kdy je vydáno rozhodnutí jiného orgánu, na jehož základě je cizinec za nežádoucí osobu označen a zařazen do evidence nežádoucích osob. Podotknul, že z právního řádu České republiky nikterak nevyplývá, že je Policie České republiky oprávněna na základě vlastního rozhodnutí vyřadit z evidence nežádoucích osob osobu označenou za nežádoucí podle § 154 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tímto postupem by byl podle žalovaného mařen výkon pravomocného soudního rozhodnutí, a Policie České republiky, jakožto orgán moci výkonné by tak bez zákonného zmocnění zasahovala do soudní moci, což by bylo v rozporu se základními principy demokratického státu, jež jsou zakotveny ústavním pořádkem České republiky. Poukázal přitom na závěry stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. Tpjn 304/2010 ze dne 24. 2. 2011.

22. Žalobce pak v podání ze dne 19. 2. 2020 setrval na svém dřívějším procesním stanovisku s tím, že závěr žalovaného je v rozporu s § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje základní podmínky, za kterých je možné, aby byl cizinec veden jako nežádoucí osoba. Opakovaně odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. 3832/2019 Sb. NSS, s tím, že z jeho závěrů je evidentní, že žalovaný nepostupoval správně, když pouze odkázal na dříve uložený trest. Žalovaný se podle žalobce v Napadeném rozhodnutí s otázkou, zda jsou stále dány důvody pro vedení žalobce v evidenci nežádoucích osob, nijak nevypořádal.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (jejich souhlas byl v souladu s větou druhou téhož ustanovení presumován). Ve věci ostatně byly s ohledem na dále uvedené dány důvody pro rozhodnutí bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
24. Podstatou sporu mezi účastníky je posouzení zákonnosti postupu žalovaného, který sdělením ze dne 9. 9. 2019, čj. PPR-25295-1/ČJ-2019-990115 informoval žalobce o tom, že nevyhověl jeho žádosti ze dne 22. 7. 2019 o výmaz osobních údajů z evidence nežádoucích osob a údajů ze SIS II.
25. Zatímco žalovaný je přesvědčen, že z právního řádu České republiky nikterak nevyplývá, že je Policie České republiky oprávněna na základě vlastního rozhodnutí vyřadit z evidence nežádoucích osob osobu označenou za nežádoucí podle § 154 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců (k výmazu osobních údajů žalobce ze SIS II. žalovaný po vydání Napadeného rozhodnutí přistoupil – srov. k tomu dále), žalobce s poukazem na závěry

vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze č. 3832/2019 Sb. NSS namítá, že po uplynutí doby téměř 25 let od trestné činnosti žalobce již důvody vedení jeho osoby v evidencích oslabily natolik, že je možné přistoupit k likvidaci osobních údajů z evidence nežádoucích osob a údajů ze systému SIS II. Přitom poukazoval na to, že žalovaný se vzdor závěrům plynoucím z uvedeného rozsudku skutečnostmi uvedenými již v jeho žádosti ze dne 22. 7. 2019 nijak nezabýval a Napadené rozhodnutí je tak třeba považovat za nepřezkoumatelné.

26. Soud předesílá, že žalobce zvolil se zřetelem k dnes již ustáleným judikatorním východiskům správný prostředek ochrany, pokud brojil proti označenému sdělení žalovaného prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. V tomto směru je třeba připomenout, že obdobným případem se Nejvyšší správní soud poprvé zabýval v rozsudku ze dne 25. 6. 2014, čj. 1 Aps 15/2013 - 33. Jakkoli se jeho závěry týkaly Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (dále jen „**Prováděcí úmluva**“), Nejvyšší správní soud výslovně potvrdil, že nařízení č. 1987/2006, které ke dni 9. 4. 2013 nahradilo články 92 až 119 Prováděcí úmluvy, nepřineslo v posuzovaných otázkách žádnou změnu. Nejvyšší správní soud přitom v uvedeném rozsudku konstatoval, že *„[s]těžovatel měl tedy před podáním žaloby ke správnímu soudu nejprve podat žádost o výmaz či opravu záznamu v SIS u Policie České republiky, Policejního prezidia. [...] Stěžovatel nicméně žádost Policii České republiky nepodal, a namísto toho se rovnou obrátil na soud. Stěžovatel se mohl domáhat ochrany nebo nápravy jinými právními prostředky, čímž naplnil předpoklady nepřipustnosti své žaloby podle § 85 s. ř. s. [...] Stěžovateli nynější rozhodnutí neupírá soudní ochranu. Proti případnému negativnímu rozhodnutí Policie České republiky se bude moci bránit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu, eventuálně v případě nečinnosti Policie České republiky žalobou nečinnosti“*.
27. Uvedené závěry byly posléze potvrzeny v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2016, čj. 8 As 37/2016 - 31, či ze dne 9. 8. 2018, čj. 9 Azs 49/2018 - 50. Nejvyšší správní soud tak ustáleně judikuje, že sdělení žalovaného k žádosti o výmaz osobních údajů z evidence nežádoucích osob a údajů ze Schengenského informačního systému (SIS II) je třeba považovat za rozhodnutí správního orgánu v materiálním smyslu, proti němuž lze přímo brojit žalobou ke správnímu soudu, aniž by bylo třeba předtím marně vyčerpat jiné prostředky ochrany.
28. Soud se se závěry vyslovenými v uvedených rozsudcích zcela ztotožňuje, neshledává důvodu se od nich jakkoli odchylovat, pro větší stručnost na ně na tomto místě v plném rozsahu odkazuje a při svém rozhodování v nyní posuzované věci z nich vychází.
29. Soud v logice uspořádání žalobních námitek nejprve přistoupil k posouzení důvodnosti žalobní argumentace poukazující na nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro nedostatek jeho důvodů. Platí přitom, že pouze u přezkoumatelného rozhodnutí lze v zásadě vážit důvodnost uplatněných námitek.

30. Žalobce v tomto směru v podané žalobě uvedl, že podáním ze dne 22. 7. 2019 požádal o likvidaci osobních údajů z evidence nežádoucích osob a údajů ze SIS II s poukazem na to, že po uplynutí doby téměř 25 let od trestné činnosti již nepředstavuje závažné ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti ani bezpečnosti smluvních států a důvody vedení jeho osoby v evidencích tedy oslabily natolik, že je možné přistoupit k likvidaci osobních údajů v obou systémech. Žalobce přitom namítl, že žalovaný v Napadeném rozhodnutí vzdor zákonným a navazujícím judikatorním požadavkům neprovedl žádné komplexní individuální posouzení, zamítnutí žádosti odůvodnil zcela formalistickými důvody a skutečnostmi namítanými v jeho podání ze dne 22. 7. 2019 se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vůbec nezabýval.
31. Soud připomíná, že podle § 158 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie při výkonu působnosti podle tohoto zákona provozuje informační systém cizinců, v němž se mj. o cizinci vedou údaje o důvodu zařazení do evidence nežádoucích osob s uvedením doby platnosti omezení vstupu na území [viz písm. b) bod 7 tohoto ustanovení].
32. Podle § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se nežádoucí osobou rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.
33. Podle odstavce 3 písm. a) tohoto ustanovení policie označí cizince za nežádoucí osobu na základě pravomocného rozhodnutí soudu o trestu vyhoštění z území.
34. Z § 155 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců se podává, že policie cizince z evidence nežádoucích osob vyřadí, jestliže bylo pravomocné rozhodnutí soudu nebo správního orgánu (§ 154 odst. 3) vykonáno, po prominutí trestu vyhoštění nebo jeho amnestování prezidentem republiky nebo po zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění soudem nebo správním orgánem.
35. Podle § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců cizinec označený za nežádoucí osobu je evidován v evidenci nežádoucích osob. Je-li důvodné nebezpečí, že cizinec označený za nežádoucí osobu může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, policie zařadí do informačního systému smluvních států údaje v rozsahu stanoveném přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství; to neplatí v případě občana Evropské unie nebo občana smluvního státu.
36. Podle čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1987/2006 se údaje týkající se státních příslušníků třetích zemí, o kterých byl pořízen záznam pro účely odepření vstupu nebo pobytu, vloží na základě vnitrostátního záznamu vyplývajícího z rozhodnutí přijatého příslušnými správními orgány nebo soudy v souladu s procesními předpisy, které stanoví vnitrostátní právní předpisy. Toto rozhodnutí může být učiněno pouze na základě posouzení jednotlivých případů.
37. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení se záznam vloží, pokud se rozhodnutí uvedené v odstavci 1 zakládalo na tom, že přítomnost státního příslušníka třetí země na území

členského státu může představovat ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo bezpečnosti státu.

38. Podle čl. 21 nařízení č. 1987/2006 členský stát před pořízením záznamu ověří, zda je daný případ dostatečně přiměřený, relevantní a závažný pro vložení do SIS II.
39. Podle čl. 29 odst. 1 nařízení č. 1987/2006 se záznamy vložené do SIS II podle tohoto nařízení uchovávají pouze po dobu nezbytnou pro splnění účelů, pro které byly vloženy.
40. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení do tří let od vložení takového záznamu do SIS II přezkoumá členský stát, který záznam pořídil, nutnost jej zachovat.
41. Podle čl. 43 odst. 1 nařízení č. 1987/2006 má každý právo podat žalobu u soudu nebo orgánu příslušného podle právních předpisů kteréhokoli členského státu, zejména ve věci přístupu, opravy, výmazu či poskytnutí informace nebo odškodnění v souvislosti se záznamem, který se ho týká. Podle odstavce 2 citovaného článku se členské státy navzájem zavazují vymáhat konečná rozhodnutí vydaná soudy nebo orgány uvedenými v čl. 43 odst. 1.
42. Soud dále připomíná, že podle § 84 odst. 1 zákona o Policii ČR policie v souladu se závazky České republiky vyplývajícími z mezinárodních smluv o odstraňování kontrol na společných hranicích a nimi souvisejících předpisů Evropské unie provádí zpracování informací včetně osobních údajů v Schengenském informačním systému.
43. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení policejní prezidium provozuje národní součást Schengenského informačního systému a plní úkoly orgánu centrálně odpovědného za národní součást Schengenského informačního systému a úkoly orgánu zajišťujícího výměnu doplňujících informací k záznamům v Schengenském informačním systému.
44. Konečně podle § 83 odst. 2 písm. a) zákona o Policii ČR policejní prezidium na písemnou žádost osoby provede neprodleně po jejím doručení bezplatně opravu, likvidaci, blokování nebo doplnění nepravdivých anebo nepřesných osobních údajů vztahujících se k osobě žadatele nebo žadateli poskytne vysvětlení. Pokud by opravou, likvidací, blokováním nebo doplněním osobních údajů bylo ohroženo plnění úkolu podle § 85, může policie místo těchto operací připojit k souboru opravné prohlášení.
45. Požadavky kladenými takto představenou relevantní právní úpravou na postup žalovaného při posuzování žádosti o výmaz osobních údajů z evidence nežádoucích osob a údajů ze SIS II se zdejší soud zabýval v rozsudku ze dne 17. 7. 2018, čj. 14 A 59/2017 - 52, publ. pod č. 3832/2019 Sb. NSS, o jehož závěry ostatně žalobce svou žalobní argumentací do značné míry opíral.
46. Městský soud v Praze se v uvedeném rozsudku zabýval skutkově obdobnou situací, kdy byl žadateli o výmaz údajů dříve uložen trest vyhoštění dle § 57 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění zákona č. 152/95 Sb., bez udání délky, tedy na neurčito. Soud přitom uzavřel, že se zřetelem ke shora připomenutým závěrům Nejvyššího správního soudu, dle nichž je nezbytné takové sdělení žalovaného považovat z materiálního hlediska za rozhodnutí, musí toto sdělení splňovat základní podmínky, které jsou na správní

rozhodnutí kladeny právními předpisy (především správním řádem) a soudní judikaturou, včetně požadavku na přezkoumatelné odůvodnění.

47. Ve vztahu k vedení evidence v SIS II Městský soud v Praze v předmětném rozsudku s poukazem na čl. 11 preambule a čl. 29 odst. 1 nařízení č. 1987/2006 uzavřel, že „při přezkoumání nutnosti zachovat uvedený záznam v SIS II musí dotčený orgán vážit, zdali stále přetrvává základní účel vedení záznamu, tj. zajištění vysoké úrovně bezpečnosti v rámci prostoru svobody, bezpečnosti a práva Evropské unie, včetně udržování veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku a zajišťování bezpečnosti a národní bezpečnosti (viz čl. 1 odst. 2 nařízení č. 1987/2006). Jestliže pak citované nařízení výslovně počítá s tím, že v průběhu doby bude důvodnost vedení záznamu v SIS II oslabovat, je povinností rozhodujícího orgánu (ať k žádosti žadatele či dokonce ex offio každé tři roky) tuto důvodnost pečlivě hodnotit. A to jednak s přihlédnutím ke specifickým dané věci a pak také (a to je pro nyní posuzovanou věc stěžejní) k aktuálnímu stupni nebezpečí spočívajícího v možné přítomnosti posuzované osoby v některém ze států zahrnutých v systému SIS II.“ Doplnil, že „nařízení č. 1987/2006 již pro vložení záznamu do SIS II stanoví, že toto rozhodnutí může být učiněno pouze na základě posouzení jednotlivých případů (viz čl. 21 a čl. 24 odst. 1). Uvedené ostatně také vyplývá z věty druhé § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, přičemž dle tohoto ustanovení lze chápat přechazení osoby z evidence nežádoucích osob do SIS II za výsledek určité vyšší, kvalifikovanější úvahy policie, která je v tomto směru odstupňovaná, a ke které vedle možné ohrožení uvedených zájmů (veřejný pořádek a bezpečnost) přistupuje ještě nutnost „důvodného nebezpečí“, že zde možnost jejich ohrožení skutečně je, přičemž nejde již o možnost toliko hypotetickou, ale o možnost důvodně předpokládanou (srov. shodně KUČERA, V. Schengenský informační systém a přezkum ve správním soudnictví. Právní rozhledy. 2011, č. 2, s. 52-58). Pokud jsou dány tyto „zostřené“ důvody již při vložení záznamu, tak nutnost jejich zvažování ještě více vyvstane při hodnocení opodstatnění dalšího vedení záznamu, protože, jak již bylo uvedeno, citované nařízení počítá s tím, že v průběhu doby budou důvody pro vedení záznamu oslabovat“.
48. Se zřetelem k uvedenému pak Městský soud v Praze v předmětném rozsudku uzavřel, že „je povinností rozhodujícího orgánu (žalovaného) při posouzení možnosti výmazu záznamu ze SIS II pečlivě vážit, zdali nadále trvají důvody pro uchování záznamu v daném systému, a to s ohledem na znění a podstatu nařízení č. 1987/2006. A při vyřízení žádosti žadatele musí rozhodující orgán tyto důvody ve svém rozhodnutí náležitě specifikovat, a to také s přihlédnutím k délce vedení záznamu. To znamená, že rozhodnutí o dalším vedení záznamu musí obsahovat alespoň stručné odůvodnění, proč i nadále předmětná osoba představuje takovou hrozbu pro země zapojené v systému SIS II, že je nezbytné, aby údaj o ní nebyl (s ohledem na podstatu a důvodnost původního vložení záznamu a také dobu, která od něj uplynula) ze systému SIS II vyřazen. Nepostačí přitom, pokud i po více jak patnácti letech rozhodující orgán pouze odkáže na dříve uložený trest vyhoštění (na dobu neurčitou), neboť tento trest sám o sobě (i s ohledem na právní úpravu platnou v době jeho ukládání – viz též dále) nemusí automaticky odůvodňovat uchovávání záznamu. Nařízení č. 1987/2006 ani § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců totiž nestanoví, že každá osoba vedená v evidenci nežádoucích osob musí být automaticky zařazena do systému SIS II, a proto je povinností žalovaného konkrétně (na základě aktuálně zjištěných skutečností) uvést, proč je nezbytné, aby byl údaj o žalobci

nadále veden v systému SIS II⁶. Přitom poznamenal, pokud tak žalovaný neučinil, je jeho rozhodnutí ve vztahu k vedení záznamu o žalobci v systému SIS II nepřezkoumatelné.

49. Obdobně pak zdejší soud v rozsudku č. 3832/2019 Sb. NSS ve vztahu k evidenci nežádoucích osob zdůraznil, že je povinností žalovaného přihlídnout k definici nežádoucí osoby obsažené v § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to bez ohledu na to, že ustanovení § 154 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jasně stanoví okruh případů, kdy bude určitá osoba označena za nežádoucí (tj. pokud se na ní bude vztahovat pravomocné rozhodnutí o trestu vyhoštění z území nebo o správním vyhoštění), a to i přesto, že § 155 odst. 2 zákona o pobytu cizinců s tímto hodnocením *a priori* nepočítá. Městský soud v Praze zdůraznil, že *„aby byl žalobce nadále veden v evidenci nežádoucích osob, musí být skutečně považován za osobu nežádoucí ve smyslu § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců“*.
50. Uvedený požadavek pak podle právního názoru vyjádřeného v předmětném rozsudku Městského soudu v Praze platí i v případě posuzování záznamu vedeného o osobě, jíž byl uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou. Podle Městského soudu v Praze totiž *„v případech, kdy byl trest vyhoštění uložen automaticky na dobu neurčitou, (...) nelze a priori tvrdit, že jsou vždy splněny základní podmínky pro označení osoby za nežádoucí ve smyslu § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť s ohledem na výraznou prodlevu od uložení daného trestu již přítomnost této osoby na území České republiky nemusí představovat jakékoli riziko pro bezpečnost či veřejný pořádek. Je proto povinností dotčeného policejního orgánu i v těchto případech (podobně jako v případě záznamu vedeného v SIS II) zkoumat, zdali nadále trvá nezbytnost vedení záznamu o dotčené osobě v evidenci nežádoucích osob, tj. zda se nadále jedná o nežádoucí osobu, tedy osobu, která představuje hrozbu pro Českou republiku ve smyslu uvedeného ustanovení. Dle soudu není vyloučeno, že i v těchto případech by mohl policejní orgán shledat, že dříve uložený trest vyhoštění bez konkrétní výměry (tj. na neurčito) zakládá důvod, proč musí být daná osoba nadále vedena v evidenci nežádoucích osob. Tyto důvody by však musely dosahovat intenzity, pro které by i v současné době byl dotčené osobě uložen trest vyhoštění na neurčito. A navíc by tento důvod musel nadále přetrvávat, neboť je nábíledni, že s postupující dobou budou důvody pro zachování záznamu o dané osobě v evidenci nežádoucích osob oslabovat.*

S ohledem na výše vyřčené a na míru zásahu do práv dotčené osoby je pak i v případě vedení záznamu v evidenci nežádoucích osob nezbytné, aby tyto důvody pro další vedení záznamu policejní orgán konkrétně označil v rozhodnutí, jímž osobě žadatele sdělí, že záznam o jeho osobě nebude z evidence nežádoucích osob vymazán. Zároveň je nezbytné po rozhodujícím orgánu požadovat, aby se případně vypořádal s tvrzenými důvody, pro které žadatel požaduje vymazání záznamu o jeho osobě. V tomto smyslu ani pro vedení záznamu v evidenci nežádoucích osob nepostačí, pokud policejní orgán pouze odkáže na dříve uložený trest vyhoštění (na dobu neurčitou), obzvláště za situace, kdy při ukládání tohoto trestu nebyla zvažována důvodnost jeho konkrétní výměry. V opačném případě totiž nezhodnotí, zdali lze danou osobu stále považovat za nežádoucí ve smyslu § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a vydané sdělení (rozhodnutí) nedostojí požadavkům, které jsou na rozhodnutí správního orgánu kladeny zákonem a soudní judikaturou“ (pozn. zvýraznění doplněno).

51. Soud se se závěry vyslovenými v rozsudku čtrnáctého senátu zcela ztotožňuje, neshledává důvodu se od nich jakkoli odchylovat a při svém rozhodování v nyní posuzované věci z nich pro jejich nespornou relevanci rovněž vychází.
52. Lze shrnout, že ze shora představeného právního a navazujícího judikaturního rámce jednoznačně vyplývá, že žalovaný je při posuzování žádosti o výmaz údajů ze Schengenského informačního systému (SIS II), resp. údajů z evidence nežádoucích osob povinen vážít, zdali stále přetrvává základní účel vedení záznamu, tj. zajištění vysoké úrovně bezpečnosti v rámci prostoru svobody, bezpečnosti a práva Evropské unie, včetně udržování veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku a zajišťování bezpečnosti a národní bezpečnosti, resp. zda se nadále jedná o nežádoucí osobu, tedy osobu, která představuje hrozbu pro Českou republiku ve smyslu ustanovení § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Přitom platí, že žalovaný je především povinen
- (i.) takové případné důvody pro další vedení záznamu konkrétně označit v odůvodnění rozhodnutí, jímž osobě žadatele sdělí, že záznam o jeho osobě nebude z evidencí vymazán, a dále
- (ii.) vypořádat se v odůvodnění takového rozhodnutí s tvrzenými důvody, pro které žadatel požaduje vymazání záznamu o jeho osobě z předmětných evidencí.
53. V souladu s výše uvedeným pak nelze pochybovat o tom, že ani pro vedení záznamu v evidenci nežádoucích osob nepostačí, založí-li žalovaný své negativní rozhodnutí toliko na poukazu na dříve uložený trest vyhoštění (na dobu neurčitou).
54. Soud ze správního spisu ověřil, že v nyní posuzované věci žalobce již ve svém podání ze dne 22. 7. 2019, kterým žádal o výmaz údajů ze SIS II, resp. údajů z evidence nežádoucích osob, s výslovným poukazem na závěry vyslovené v rozsudku č. 3832/2019 Sb. NSS namítal konkrétní důvody, pro které byl přesvědčen o tom, že potřeba vedení záznamů o jeho údajích v obou evidencích pominula. Argumentace žalobce obsažená v předmětném podání přitom do značné míry odpovídá žalobní argumentaci shrnuté výše v části III. tohoto rozsudku.
55. Jak vyplývá ze závěrů vyslovených žalovaným v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, reprodukováných shora v části II. tohoto rozsudku, žalovaný shora popsaným požadavkům nedostál a v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejen, že svůj závěr o tom, že žádosti žalobce o výmaz osobních údajů nelze vyhovět, neopřel o konkrétní důvody osvědčující potřebnost dalšího vedení záznamu o údajích žalobce, ale dokonce se nikterak nevypořádal ani se zcela konkrétními námitkami, jimiž žalobce plně v souladu se závěry vyslovenými v rozsudku č. 3832/2019 Sb. NSS výmaz údajů z obou evidencí požadoval.
56. Jak bylo uvedeno výše, žalovaný se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí kromě závěru o tom, že žádosti žalobce nelze vyhovět, fakticky omezil toliko na reprodukci části relevantní právní úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců a nařízení č. 1987/2006 a na identifikaci údajů, které jsou o žalobci v obou evidencích vedeny. Poukázal přitom na to, že údaje o žalobci jsou zaznamenány z důvodu uložení trestu vyhoštění na dobu neurčitou shora označeným rozsudkem Okresního soudu v Mostě, přičemž s poukazem na § 155

odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalobci doporučil, aby se obrátil na tento okresní soud s žádostí o prominutí trestu, popř. na Kancelář Prezidenta republiky s žádostí o amnestování trestu vyhoštění prezidentem republiky. Jiné relevantní závěry v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neuvedl.

57. Žalovaný tak zcela odhlédl od požadavků vyplývajících ze shora představeného právního a navazujícího judikaturního rámce, a přestože byl na tyto požadavky žalobcem v podání ze dne 22. 7. 2019 upozorněn, důvody dalšího vedení záznamů o osobě žalobce v obou evidencích vůbec věcně nepřezkoumal, resp. závěry takového případného přezkoumání a úvahy, jimiž snad byl ve svých závěrech veden, v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nijak neosvětlil. Jediný z Napadeného rozhodnutí seznatelný argument indikující nemožnost vyhovění žádosti žalobce poukazující na uložení trestu vyhoštění na dobu neurčitou přitom v souladu se shora uvedeným pro nevyhovění žádosti o výmaz údajů v evidenci v žádném případě nepostačuje.
58. Žalovaný zjevně vyšel z mylného východiska o tom, že není oprávněn na základě vlastního rozhodnutí vyřadit z evidence nežádoucích osob osobu označenou za nežádoucí podle § 154 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a nedostál tak požadavkům vyplývajícím ze závěrů vyslovených čtrnáctým senátem Městského soudu v Praze v rozsudku č. 3832/2019 Sb. NSS, dle nichž bylo jeho povinností zkoumat, zdali nadále trvá nezbytnost vedení záznamu o jeho osobě v obou evidencích, a vypořádat se s argumenty zpochybňujícími takový závěr vznesenými žalobcem v jeho žádosti. Chtěl-li snad žalovaný své závěry o nemožnosti vyhovění žádosti žalobce opřít o dříve uložený trest vyhoštění na dobu neurčitou, bylo jeho úkolem popsat přezkoumatelným způsobem okolnosti odůvodňující závěr, že i v současné době by byl žalobci uložen trest vyhoštění na neurčito [trest vyhoštění na dobu neurčitou přitom může být dle Ústavního soudu pojmově uložen jen v nejzávažnějších případech, kde nelze rozumně očekávat, že by odsouzený i po několika letech přestal být pro Českou republiku bezpečnostní hrozbou (nález ze dne 11. 6. 2014. sp. zn. I. ÚS 4503/12)] a že tyto důvody nadále přetrvávají. Pokud však své rozhodnutí založil toliko na zcela formálním poukazu na dříve uložený trest vyhoštění (na dobu neurčitou), a to za situace, kdy při ukládání tohoto trestu nebyla zvažována důvodnost jeho konkrétní výměry, nemohlo jeho rozhodnutí v soudním přezkumu ze shora popsaných důvodů obstát.
59. Obdobně jako v případě posuzovaném čtrnáctým senátem zdejšího soudu tak Městskému soudu v Praze nezbylo, než uzavřít, že ze všech shora popsaných důvodů je Napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
60. Soud doplňuje, že právě vyslovené závěry nejsou nijak dotčeny postupem žalovaného po vydání Napadeného rozhodnutí. Sama okolnost, že žalovaný v reakci na podanou žalobu přistoupil k přezkoumání trvání důvodů pro vedení záznamů o osobě žalobce v SIS II, a dospěl k závěru, že žalobce nepředstavuje takovou hrozbu pro země zapojené v předmětném systému, aby bylo nezbytné údaje o žalobci, s ohledem na podstatu a důvodnost původního vložení záznamu a také dobu, která od něj uplynula, i nadále evidovat, a z uvedeného důvodu osobní údaje žalobce ze SIS II vymazal, totiž není se

zřetelem k pravidlům vyplývajícím z § 75 odst. 1 s. ř. s. způsobila popsané vady Napadeného rozhodnutí zhojit a soud k ní proto nemohl při meritorním posouzení věci přihlídnout (se zřetelem k obsahu dalších podání žalobce přitom nelze mít pochybnosti o tom, že žalobce nebyl postupem žalovaného po vydání Napadeného rozhodnutí zcela uspokojen a soud tak nemohl postupovat podle § 62 s. ř. s.). Pro úplnost pak soud nicméně doplňuje, že právě uvedené okolnosti pouze dále podporují procesní pozici žalobce akcentující odpadnutí důvodů pro další vedení údajů o osobě žalobce v obou evidencích.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

61. Se zřetelem ke shora uvedeným skutečnostem zdejšímu soudu tudíž nezbylo, než Napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm žalovaný zohlední závěry vyslovené výše v bodech 45 až 59 tohoto rozsudku.
62. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
63. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby a podání ze dne 20. 1. 2020; za podání ze dne 19. 2. 2020 náklady na zastoupení nepřiznal, neboť v předmětném podání žalobce fakticky toliko setrval na svém procesním stanovisku) a 3 režijní paušály po 300 Kč, podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 10 200 Kč, zvýšených o 21% DPH. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. listopadu 2020

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu